

Hồi 41

Hồng Thất Công bèn nói:

- Lão độc vật, ý kiến của người đưa ra thì người phải thấy trước đi!

Âu Dương Phong trợn mắt trắng già ngó Hồng Thất Công một cái, rồi lấy hai đồng tiền và nói:

- Các vị nhìn kỹ đây, trên hai mặt đồng tiền này đều có màu vàng sậm và có hình nổi là ngựa, và mặt bên kia là sấp!

Nói xong vái làm thềm lên vài tiếng và liên tiếp thấy ba lần đều ngựa cả mặt có hình nổi nằm ngựa lên trời!

Hồng Thất Công thấy vậy thâm nghĩ trong lòng:

- Nguy rồi bọn mình đã bị lão độc vật này lừa rồi!

Thì ra hai đồng tiền vàng ấy là vật mà Âu Dương Phong thường ngày dùng để luyện chỉ lực cho nên phía ngoài đồng tiền không có gì khác lạ, nhưng cận ở trung tâm chỗ lỗ đồng tiền, hoàn toàn bị chỉ lực của Âu Dương Phong xóa mỏng bớt, thành thử đồng tiền trở nên ngoài nặng trong nhẹ, dày mỏng không đều.

Âu Dương Phong dôi hai đồng tiền lên cao, khẽ dùng chỉ lực búng nhẹ một cái và như vậy tất nhiên hai đồng tiền bị lật ngựa cả.

Lối ăn gian của Âu Dương Phong đâu thoát khỏi đôi mắt của Trùng Dương và mọi người nhưng bọn họ thâm nghĩ thân phận mình là tông sư của một phái, đâu có thể học theo cách thức gian lận của Âu Dương Phong được. Nên họ tảng lờ như không biết, mặc cho Âu Dương Phong dương dương tự đắc thềm.

Bốn người phân phiên nhau thấy hai đồng tiền vàng ấy, kết quả Trùng Dương và Hoàng Dược Sư hai ngựa một sấp. Đoàn Hoàng Gia thì hai sấp một ngựa và Hồng Thất Công ba lần đều sấp cả.

Y theo quy củ đã định thì Hồng Thất Công bị loại ra khỏi vòng và chỉ còn lại Hoàng Dược Sư, Đoàn Hoàng Gia, Âu Dương Phong và Trùng Dương gieo qua vòng chung kết.

Hồng Thất Công bồng kêu lên:

- Khoan đã!

Âu Dương Phong giận dữ nói:

- Cái gì khoan với chẳng khoan, thằng ăn mày thú vị mi định trở mặt phải không?

Hồng Thất Công hừ một tràng và đáp:

- Nói xàm! Lão độc vật, hai đồng tiền là sở hữu của mi, đúng ra mi cần nên nhường cho ba người kia gieo trước, rồi mi mới gieo sau mới phải lẽ.

Âu Dương Phong nhấp nháy đôi mắt lộ, trầm nghĩ:

- Hai đồng tiền ấy đối với mình đã quen tay như bỡn, thí dụ gieo trước hay gieo sau cũng vậy mà thôi!

Âu Dương Phong nghĩ vậy bèn trao hai đồng tiền cho Trùng Dương gieo trước.

Trùng Dương, Đoàn Hoàng Gia và Hoàng Dược Sư đều hai sắp một ngựa

Âu Dương Phong trầm mừng trong lòng tiếp lấy hai đồng tiền, vẫn y theo ngón cũ dôi mạnh lên không trung và ngón tay lén búng vào đồng tiền. Y tự tin chắc là luôn ba quẻ sẽ đều ngựa cả, và thế nào Hoàng Dược Sư và Đoàn Hoàng Gia trong hai người thế nào cũng có một ra trận đấu với Hồng Thất Công và y đứng bên ngoài tọa hưởng thế Ngưu Ông Đắc Lợi!

Ngờ đâu Âu Dương Phong vừa dùng sức búng mạnh hai đồng tiền lên bảy tám thước cao và rơi nhanh xuống, y thấy rõ đồng tiền lăn tròn trên đất và mặt sắp nhằm úp xuống đất, thì bất thành linh trong thời gian khoảnh khắc ấy, hai đồng tiền vàng bỗng đảo mạnh một cái, mặt úp liền được lật lên và mặt ngựa lại nằm úp dưới đất, rõ ràng là quẻ ngựa, bỗng nhiên lại biến thành quẻ sắp một cách kỳ bí.

Âu Dương Phong kinh ngạc đến giật mình đánh thót. Y vội trợn đôi mắt trắng dã nhìn khắp mọi người, thấy Trùng Dương, Hoàng Dược Sư cùng Đoàn Hoàng Gia cử chỉ chẳng có gì khác lạ, chỉ có Hồng Thất Công trên khước môi còn sót lại nụ cười châm biếm.

Âu Dương Phong liền biết ngay Hồng Thất Công đã giở trò quỷ hại mình nhưng y chưa nắm được bằng cứ đích xác, chỉ đành nuốt giận lượm hai đồng tiền lên để gieo tiếp lần thứ hai

Lần này Âu Dương Phong đã để tâm lưu ý, hai đồng tiền vừa dôi lên không trung và khi sắp rơi xuống đất, y nhìn thấy rõ hai ngón tay của Hồng Thất Công nhẹ búng khẽ vào khoảng không bắn ra một viên đất bay vào đồng tiền, viên đất nhỏ ấy chính là bụi đất mà Hồng Thất Công đã kỳ cọ trong người và vo tròn thành viên vậy

Hai đồng tiền lăn tròn dưới đất và sắp sửa lật ngựa lên, bỗng nhiên biến thành sắp cả.

Âu Dương Phong giận đến hai mắt như đồ lửa ra, gầm to lên:

- Lão ăn mày thúí, mi biết nhục hay là không?

Hồng Thất Công cười to và đáp:

- Đã làm ăn mày thì không biết nhục rồi nhưng trên đời lắm kẻ còn không biết nhục hơn ăn mày nữa kìa, trong cây đàn tranh lại giấu vật hạ tiện để hại

người, dùng thủ đoạn để ăn gian kẻ khác, có phải là quân chẳng biết nhục hơn hạng ăn mày không?

Âu Dương Phong lửa giận xông lên đỉnh đầu, không thèm phân biệt hơn thua, gầm lên như cọp, nhảy đến chụp nhàu Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công cười lên ha hả và nói:

- Hay lắm, lão độc vật, chúng ta đánh nhau một trận cho đã thèm.

Âu Dương Phong chẳng nói chẳng rằng, hai tay múa tít, áp dụng Thần Đà Tuyết Sơn Chương Pháp, tay bên kia dùng thế Thiên Lý Lưu Sa (ngàn dặm lưu trên cát), tay nọ biến thành chiêu Tiên Phong Chấn Mạc (gió lốc chấn sa mạc), hai tay hai bên như hai cánh cung, nhứt tề công tới, lại còn kẹp theo kinh lực của Cáp Ma Công định giết chết Hồng Thất Công trong khoảng khắc xuất thủ ấy

Hồng Thất Công chẳng chút khiếp sợ liền sử dụng ngay Giáng Long Thập Bát Chương để đối phó, thân hình tung bổng lên không trung theo thế Phi Long Tại Thiên (rồng bay lên trời) tránh khỏi chương lực của đối phương vừa công đến, tiếp theo đẩy lật tay đánh trở ra một chương Chiến Long Tại Dã (đánh rồng ngoài biển hoang) chém mạnh vào lưng Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong hai tay vung tròn, quay người trở lại theo thế Tuyết Ưng Tuyết Sơn (tuyết đóng trên núi tuyết) một tay đẩy một tay hất, chạm mạnh với thế chương của đối phương, tức thì “bùng”, “bùng” hai tiếng nổ dữ dội

Hồng Thất Công bị chấn động đến đầu óc choáng váng, vội nhảy chéo sang bên để tránh bớt sức dội của chương phong.

Âu Dương Phong cũng bị sức dội ép của hai làn chương lực đẩy sang phía cạnh hết năm sáu bước.

Qua sự giao tay vừa rồi, mọi người đều thấy rõ ngoại công của Hồng Thất Công và Âu Dương Phong có thể nói là một bên tám lạng, người thì nửa cân, chẳng ai chịu kém ai

Giáng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công thì thiên về hùng hậu uy mãnh, còn Tuyết Sơn Thần Đà Chương pháp của Âu Dương Phong thì trái lại lẽ làng nhanh nhẹn, phiêu phiêu bất định, chương lực một nhu một cương xoắn tít lẫn nhau Với kinh nghiệm vừa qua, cả hai đối thủ không ai dám khinh xuất cho chương phong va chạm vào nhau

Hai người một qua một lại, thấp thoáng quay tròn giữa cảnh đêm.

Đấu nhau hơn hai trăm hiệp vàng trắng đã tỏ rạng giữa đỉnh đầu, dần dần đã bước qua khỏi thời gian canh ba, không khí trên núi lúc ấy càng tĩnh mịch lạnh lẽo khác thường.

Lúc Âu Dương Phong và Đoàn Hoàng Gia đấu nhau, thì đã xế chiều trời lặn. Khi Âu Dương Phong cùng Hồng Thất Công đụng trận, thì đêm đã rũ xuống từ lâu

Trùng Dương thấy hai người đấu nhau trên hai trăm hiệp, sợ e nếu kéo dài thêm trận đấu, tất thế nào cũng có người bị thương sẽ mất cả ý nghĩa của buổi đại hội Hoa Sơn luận kiếm. Nên chàng liền lên tiếng khuyên dứt:

- Thôi hai vị hãy ngừng tay! Đừng đấu nữa, đủ rồi! Nghỉ ngơi nửa đêm, rồi sáng mai sẽ đấu tiếp!

Âu Dương Phong giả như chẳng nghe, liền tiếp công ra mấy chiêu lẹ như chớp, rồi bất thành linh kêu lên một tiếng “Cốc” quái dị, thân hình rùng xuống, hai tay chống đất, hai chân bạch ra, ngòi chòm hòm dưới đất như thể một con cóc đang rình mồi

Hồng Thất Công thấy thế, liền biết ngay Tây Độc sắp sửa dụng Cáp Ma Công, y lập tức thân nhanh thế công nhảy thối lui ra sau, áp dụng Giáng Long Thập Bát chương phòng thủ kín môn hộ, huyệt đạo trong người

Hai người ghìm thế mà chẳng bên nào tấn công, tựa như hai con hổ đang rình nhau vậy

Trùng Dương thầm kêu khổ trong lòng, vì hai người đã đi đến một trận thế quyết liệt, mỗi người đều áp dụng tất cả thượng thặng võ công bản môn để triệt hạ đối phương, đâu còn ý nghĩa một trận võ thuật giao hữu để cân phân tài nghệ hơn kém, mà là một trận kịch chiến để tẩy sạch thù hận chẳng nương tay một đường tơ kẻ tóc.

Trùng Dương bỗng sực nhớ một cách, chàng đột nhiên nhảy vọt vào trận, đứng ngăn giữa Hồng Thất Công và Âu Dương Phong rồi nói:

- Hai vị đấu nhau trên hai trăm hiệp đã đủ một trận rồi, nên nhường lại cho các vị khác đấu trận kế.

Âu Dương Phong không ngờ Trùng Dương dám ngang nhiên nhảy ra, lấy thân mình làm bức tường ngăn chặn giữa hai người, ác ý liền phát sanh trong đầu

Y bỗng kêu lên một tiếng “cốc!”, vận đầy Cáp Ma Công vào hai tay, song chưởng nhanh nhẹn phân thành tả hữu đẩy ra, tức thì có một luồng gió mạnh bạo, sức có thể lở núi dời non, bay ập vào người Trùng Dương.

Tây Độc qua một lần ám toán Đoàn Hoàng Gia lúc nãy bị Trùng Dương dùng Nhất Dương Chỉ phá nát nên đã rút tía được kinh nghiệm, tự biết rõ nếu Trùng Dương ra mặt đối công thì khó mà hy vọng thủ thắng được chàng.

Do đấy trong cây thiết tranh đầu rấn cùng sự đặc biệt huấn luyện xà trận, mai phục sau núi là hoàn toàn để đối phó Trùng Dương. Nào ngờ lần hội Hoa Sơn

này mọi việc chẳng như y liệu Xà trận bị Hồng Thất Công phá mất, sự bí mật của cây thiết tranh thì bị Đoàn Hoàng Gia phơi bày

Cho nên Âu Dương Phong đối với Trùng Dương vừa thù hận lại vừa nể sợ, gặp được cơ hội có thể triệt hạ được Trùng Dương là chớp ngay không chút chần chừ, với lối tấn công xuất kỳ bất ý vừa rồi, y rất hy vọng có thể đánh ngã được Trùng Dương trong nháy mắt.

Nhưng Trùng Dương đã sớm đề phòng trước, luồng kinh lực Cáp Ma Công mạnh như thế núi đổ sóng tràn kia vừa ập đến, Trùng Dương sức nhớ đến uy lực của Thiên Cang Bắc Đẩu trận của sư phụ để lại, tâm linh thốt động, ngộ ý bỗng khai thông, hai chân chàng liền thoát bước, đầu tiên đạp lên vị trí Thiên Triều, chờ cho chưởng lực của Âu Dương Phong vừa công tới, Trùng Dương liền xô dịch bộ pháp chuyển sang vị trí Ngọc Hoành, ngầm vận sức mạnh của Nhất Dương Chỉ, nhẹ nhẹ đẩy trở ra

Âu Dương Phong lần kinh lực Cáp Ma Công văng bật sang bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên Trùng Dương trọng dụng Thiên Cang Bắc Đẩu Trận mà đã nhẹ nhàng phá được kinh lực Cáp Ma Công lợi hại của Âu Dương Phong và còn đưa tạt về một phía, khiến Âu Dương Phong không gượng được thế, “âm” một tiếng như trời long đất lở, đá vụn bắn lên ào ào như mưa cả một khoảng rộng hơn trượng, một tầng nham thạch to lớn như một tòa núi nhỏ cao trên sáu thước, đường kính độ mười thước bị kinh lực của Cáp Ma Công tông phải bẻ thành muôn mảnh to nhỏ rơi lả tả khắp mặt tuyết.

Con người dù sao cũng bằng xương bằng thịt, đá là vật vô tri vô cùng rắn mà Âu Dương Phong đánh nát đá ra thì sức dội lại cũng vô cùng hùng mạnh, hai bắp thịt trên lòng ngực của Âu Dương Phong bị chấn động dữ dội, xương chân thủy đầu buốt như lửa đốt, mát tóe sao vàng, loạng choạng ra sau một bước, nếu không kịp thời gượng được là sẽ trượt chân lăn lông lóc từ trên đỉnh xuống chân núi Hoa Sơn rồi, may nhờ liều mạng vận sức bầu chặt hai chân xuống đất, buồng người té ngổ trên mặt tuyết mới thoát khỏi cơn nguy hiểm.

Trùng Dương cười lớn và nói:

- Bạch Đà Sơn Chủ, lần này nhà ngươi đánh bẻ nát tảng đá, dã tâm của ngươi đã lộ ra cho mọi người thấy rõ rồi! Thôi chớ nên đánh nhau nữa, nghỉ ngơi một lát để dưỡng khí định thần.

Âu Dương Phong bị sức dội vừa rồi, khí lực đã tiêu hao gần hết, chỉ đành nuốt giận ngồi yên.

Ngũ Bá chia nhau mỗi người tìm một nơi thích đáng ngồi xuống, mỗi người dùng phương pháp tọa công để dưỡng thần tịnh khí. Mỗi người mỗi phương thức tọa công khác nhau

Trùng Dương thì hai mi sụp xuống hai tay bám lên đầu gối, tam hoa tụ đỉnh, tâm lặng như nước, trí hoàn hư vô, mừng tưng như một lão tăng nhập định tham thiên.

Hoàng Dược Sư trái lại vòng mắt đảo quanh bốn phía, môi mấp máy không thôi, miệng lẩm bẩm nhỏ nhỏ, tựa như thấy cảnh đêm trăng tuyết, cảnh sắc lộ huyền của núi Hoa Sơn, khiến tình thơ lai láng, nên ngâm vài bài thất tuyệt cho vui nguồn thi

Đoàn Hoàng Gia thì cử chỉ y như Trùng Dương, mắt hướng về tâm thần, du tuyệt cảnh vọng tâm cõi mở lòng chẳng xuyên xao vì ngoại cảnh.

Còn Hồng Thất Công lại xếp bằng, gác ngang cây gậy trúc trên bắp vế, miệng ngâm ư ử bài ca “Hoa sen tàn, kiếp cơ hàn, kẻ ăn mày lang thang...”, tay thì gõ lên mặt tuyết để giữ nhịp điệu

Riêng Âu Dương Phong tuy bên ngoài vận công điều khí, nhưng ánh mắt không ngớt lưu chuyển khắp mặt bốn địch nhân của mình, sắc thái lúc buồn tức giận biểu lộ rõ ràng tâm trạng dao động của y.